

Történelemhamisítás - Mihasznák

2011 február 28. Flag

Szöveg méret

90
Mentés

- 0

Értékelés kiválasztása Még nincs értékelve

Mérték

Február 14-én délben részt vehettem egy temetési szertartáson, amely a maga nemében mulatságos is volt, de mindenekel?tt szomorú. A köztévé 13 órai kezdettel közvetítette az Országgy?lés tavaszi nyitó ülésének els? két óráját, amelyben elhangzott a miniszterelnök napirend el?tti felszólalása és a felszólalásra adott képvisel?csoport-vélekedések, amelyeket a frakcióvezet?k adtak el?.

Ez az alkalom évek óta megkövült szertartássá lett, és volt id?, amikor értelmes vitává lombosodott. Most nem. Most lehangoló, s?t a magyar jöv? szempontjából nézve tragikus kicsengés? kabaré-szer?séggé alakult. Orbán Viktor miniszterelnök elmondta beszámolóját kormányának a parlamenti szünetben végzett munkájáról, felsorolta a megtett intézkedéseket, rendelkezéseket és bejelentette, hogy a kormány meghosszabbította a kilakoltatási moratóriumot, mert nem hagyja, hogy a bankok és bizonyos hiénacsoportok utcára tehessenek önhibájukon kívül megszorult embereket.

Az ellenzék ezt nem hallotta meg. Hozzátette azt is, hogy a mindenképpen meg akarnak egyezni a bankokkal, amelyek a jelzáloghitelezést, akár devizaalapon is hatalmas méret?vé dagasztották fel, és most minden hozzájárulás nélkül akarják megúszni a válságot. Azt, amelyet végül, akárhogy nézzük, maguk okoztak. Ilyen szavak, ilyen kemény szavak a bankokkal szemben, miniszterelnök szájából hazánkban huszonöt-harminc, vagy talán negyven éve nem hangzottak el. Az ellenzék ezt sem hallotta meg.
Az el?adás azonban pergett tovább. A miniszterelnök kifejtette, hogy az esztend?, a kormány, az Országgy?lés legnagyobb és legfontosabb feladatának az alkotmányozást tartja és az új alkotmány néhány, számára és nyilván egész kormánya számára legfontosabb tételét is megemlítette, mintegy közszemlére tette. Az ellenzék erre azt mondta, hogy mért nem mond már valami konkrétumot, és különben sincs most alkotmányozási kényszer.

A talmudban ez a kifejezés nem szerepel, de onnan származik. Nagyon nyomós érvnek látszik. De csak addig, amíg az ember bele nem gondolt. Jó, most nincs, de mikor van alkotmányozási kényszer? Akkor-e, amikor egy ellenséges külhatalom gy?ztesként rákényszerít egy nemzetet, hogy változtassa meg államformáját és bels? rendjét? Akkor-e, amikor egy forradalom és szabadságharc, lerázva magáról az ellenséges hatalom igáját, új alkotmányt készít magának? Mindegyikre volt példa történelmünkben. Az 1848-49-i szabadságharc megfosztotta a Habsburgokat a trónjuktól a debreceni református nagytemplomban tartott Országgy?lésen és jóváhagyta az el?bb már meghozott törvényeket. 1920-ban új alkotmány kellett, mert a gy?ztes antant megszüntette az Osztrák-Magyar

Monarchiát. Benne a Habsburgok magyar királyságát is. Így lett Horthy Miklós kormányzó. 1945-ben a szovjet csapatok megszállták a legy?zött Magyarországot és háromévnyi demokráciának hazudott koalíciós kormányzás után, felszámolva minden nemzeti politikai er?t, egypárti diktatúrát vezettek be és rákényszerítették a magyarságra a zsdanovi szovjet alkotmányt. Ez valóban alkotmányozási kényszer volt és ilyen most valóban nincs. Ellenben van akarat. A kétharmados többséggel rendelkez? Fidesz–KDNP-nek megvan a felhatalmazása, a szükséges többsége, és akar is alkotmányozni, mert szükségét látja. Ez nem küls? kényszer, hanem bels? belátás, ha kell, késztetés, amellyel a társadalom óriási többsége egyetért. Ehhez képest az a tompaság, amellyel az ellenzék hangoztatja, hogy nincs alkotmányozási kényszer, jogilag a makacs tagadás körébe, erkölcsileg a gonoszság körébe tartozik.

De ez a merevség mélyebbre is levilágít, és a mélységben vészjósló sötétség, fenyegetés, pusztulás, üresség terjeng. Valami megint borzalmasan elmúlt és valami helyett megint nincs új, jobb.

Ha csak a felszínét tekintjük a jelenségnek, mindössze három kicsi pártot látunk, amelyekért nem kár. Nevetségesek, kreatúrák. Az MSZP vezet?ire úgyszólván minden nap ráolvasnak egy-egy sokmilliárdos b?nténytt. Mindenki tudja, hogy idegen érdekek szolgai kiszolgálói voltak, a társadalom egy része megveti ?ket. Most nincs jelent?ségük, nem szólnak bele érdemben a dolgokba, nem kár értük. Ez még nem nemzeti tragédia. A következ? választásokig valahogy csak eltámolyognak, aztán majd összerázódnak valahogy, az egyik kipottyan, a másik meg csak magához szuszakol valamilyen cs?cseléket és fennmarad. Ez még nem sorskérdés.
De ha egy kicsivel tovább faggatjuk a lehet?ségeket és a következményeket, akkor már nem ennyire egyszer? és könnyed a dolog. Mert ha ez a mai mihaszna társaság éppen azt akadályozza meg, hogy a helyébe egy akármekkora méret?, de értelmes és felel?sséggel, méghozzá nemzeti felel?sséggel rendelkez? értelmes csapat kerüljön, akkor baj van.
Ha ez a mihaszna csapat azt teszi lehetetlenné, – hogy az Ország házában minden kérdésr?l, s legf?képpen az alkotmány kérdésér?l értelmes tárgyalás alakuljon ki,

– hogy a megválasztott képvisel?k érvre érvet tegyenek, s ne mindent a tök ászukkal csapjanak agyon,
– hogy maga a vita gazdagítsa a nemzetet, akkor nem az a baj, hogy a T. Ház beteg, hanem az, hogy az egész nemzet süllyed mocsárba.
És mintha vége lenne a demokráciának.

Mert ahhoz a demokráciához, amely Európában a XIX. század óta egyik országból a másikba áthullámozva, késésekkel és több változatban fennáll, s amelynek csúcsszerve mégiscsak a választott parlament, annak rendeltetésszer? m?ködéséhez legalább két értelmes és lehet?ség szerint tisztességes fél kell. De ha az egyik láthatóan kreatúra és többé-kevésbé b?nöz?, akkor hiába törekszik a másik – természetesen emberileg sok hibával és gyarlósággal bíró fél, adott esetben a kormány – értelmes politikára, értelmes kételkedés nélkül el?bb-utóbb megzavarodik. Mert az élet is ilyen. Amit az ember létrehozott, nemcsak politikában, hanem tudományban, filozófiában, irodalomban és m?vészetben, de mesterségben, gazdálkodásban, nevelésben, s?t együttélésben és szerelemben és még a hit kérdéseiben is, az mind az értelmes kételkedés szükségletén alapszik. Ahol emberi élet

van, s amíg emberi élet van, ott értelmes kételkedésnek is lennie kell.

Most csak ízlésünket bántja a kormány állandó pocskondiázása, az ellenzék értelmetlen vádaskodása, hazudozása és zsigeri gy?lölködése. Látjuk, hogy ezek nem ellenérvek, de annyira közel van még, amikor hatalomban ülve, minden ellenérvet lesöpörve, idegeneket kiszolgálva uralkodtak, hogy nem sajnáljuk bukásukat és szemtelenségüket, gazságukat régi b?neik számlájára írjuk. Legyintünk. Majd jön az ügyészség és aztán a börtön?r beadja nekik a csajkát, intézzük el magunkban a kérdést. De nem így van. Az egész nemzet belebetegedhet abba, ha nincs értelmes kételkedés, ha nincs józan kritika.

Bizony, a demokrácia temetése zajlott le hétf?n, amihez az egyik temetésrendez?, az ellenzék legnagyobb üzleti vállalkozásának, az MSZP-nek a kirakati bábujára feladták gárda-jelvényeit, hogy jelmezben mondja el, a Jobbik nevében mondja el követeléseit, amelyekr?l tudta, hogy a jelen világhelyzetben lehetetlenek. Értelmes vita, ellenérvek helyett Vona jelmezében állított kett?s csapdát természetesen az MSZP és a szétesett SZDSZ nevében Orbán Viktornak, Magyarországnak. Ha a házelnök észreveszi rajta a betiltott maskarát, botrány tör ki, elszalad az id?, a miniszterelnök nem tudja a tévém?sor keretei között elmondani beszédét és bebizonyíttatik, hogy már kormányozni és a rendet fenntartani sem képes. Magyarországon, az Európai Unió elnökségét adó országban anarchia felé hajlanak a dolgok. Csinos kis csomag volt, igencsak Gyurcsány elméjéb?l pattant ki. Ha pedig az európai elnökség miniszterelnöke nem ad egyértelm? választ az adósságátütemezés kérdésére, ha nem utasítja el, akkor megered a Cohn-Bendit vezette sereg és a rajtakapott lukácsista filozófusok sunyi csoportja is csatlakozik hozzá, s Magyarországot nem kalodába, hanem kínzópadra teszik. Amíg nem vall. És nem egyezik bele az IMF-csapatok bevonulásába.

Az adósság-átütemezés 1990-ben lett volna esedékes, érdemeket is gy?jtött hozzá a magyar társadalom a rendszerváltások sorának elkezdésével, de Vona mai megbízóinak el?dei, köztük els?sorban Surányi György, megakadályozta, s azóta húszéves politika épült arra, hogy nem kérünk átütemezést. Hanem közben minden vagyonunkat elveszítjük és átadjuk a hitelez?knek. Most, amikor nincs semmink és az egész világ kiszámíthatatlan válságoknak, háborúknak néz elébe, s a hitelez?k esetleg maguktól is engedményekre kényszerülnek, most f?részeljük el magunk alatt a fát? Ez most aljas kérdés volt, beugrató, Orbán természetesen nem ugrott be, Kövér pedig nem látta meg a maskarát, elnézett felette.
A társadalom azonban nem látja az egész mögött a szervezett, nemzetellenes aljasságot. Ami végül is az Országgy?lésben történik. A demokrácia nevében.

El?bb-utóbb ki fog azonban derülni, hogy ez nem demokrácia. Éspedig nem azért nem az, mert az egyik fél kétharmados többségre tett szert és minden akaratát törvényesen meg tudja valósítani, hanem azért nem, mert a vesztes fél akarnoksága nem képes elfogadni csak olyan berendezkedést, amelyben ? van hatalmon, és ? szabja meg, ? engedélyezi a demokráciát. Addig a mértékig, ameddig érdekei kívánják. Mert nincs demokratikus ellenzék, csak végtelenül türelmes hatalom van.

Egy ellenzék semmilyen körülmények között nem lehet nemzetellenes. A mostani ellenzék egyik pártja hétf?n lehazaárulózta a kormányt és a pártjait, az ellenzék másik része tiltakozott ez ellen, de a kormány megbuktatása, vagy legalább meggyengítése érdekében valamennyien mégis hajlandók minden kétes tisztaságú nemzetközi szélhámos társasággal szövetkezni a kormány ellen, képesek hazát is árulni, csapdákat állítani, mert értelmes kételkedésük és érvük nincs. Mert egy ismeretlen tettes, egy ismeretlen hódító, megszálló szolgálatában állnak. Ez a tény. Az egyikr?l, az MSZP-r?l ezt már tudjuk évtizedek óta, koalíciós társáról, amely állandóan átbábozódik szintén, alkalmazásba vett proletár pártjukról pedig naponta kiderül.

A bajt tetézi, hogy valós politikai erejüknél sokkal nagyobb sajtó- és tévétámogatással rendelkeznek és ezzel csúfos bukásaikat a Fidesz egyeduralom következményének tudják feltüntetni és a demokrácia védelmez?inek színében tudnak tetszelegni. Ezt annyiszor mondják, és olyan er?vel harsogják, hogy sokan elhiszik nekik. Sajtóbeli hadállásaikat körömszakadtig védik, és sajnos a kormány sem igyekszik elég er?vel elvenni t?lük ezeket a kulturális és sajtó hadállásokat. A legnagyobb gazemberség pedig és egyben a legnagyobb veszély a magyar demokráciára, a rendre és a kibontakozásra az a legújabb aljas állításuk, amely szerint a magyarság hibás lelk?, voltaképpen b?nös nép. Nem kell neki a demokrácia. Nem kell neki a jogrend. Csinálhat akármit a Fidesz, a kormány, szétverheti a magánnyugdíj-pénztárakat, az ellenzéket, megszüntetheti a jogállamot, nem számít. A magyar megint b?nös nép, mert nem érti meg ?ket. Ezt leírják, elmondják, eljátsszák és már besettenkednek vele az Országgy?lésbe is.

Ez így már nem demokrácia. De nem a kétharmados többség? pártok miatt, nem a kormány akarata miatt, nem a magyar nép kirekeszt?, ázsiai természete miatt, hanem azok miatt, akik nem képesek tudomásul venni a tényeket, a nemzeti érdeket. A magyar nemzetet, amelybe beleszülettek, vagy amihez asszimilálódniuk kellene. Ellenkez?leg: minden eszközzel káoszba akarják cibálni vagy taszítani, pofozni vagy rugdosni, de mindenekel?tt hazudni. A mihasznák miatt.

Csurka István, Magyar Fórum

Ajánló